

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 15, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1759](#) 24-06-2025

Rechtbank heeft zich ten onrechte onbevoegd verklaard bij WSNP-verzoek

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:1212](#) 03-06-2025

Inbewaringstelling wegens schending inlichtingenplicht

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:3309](#) 08-07-2025

Rechtbank vernietigt tegen wil en dank faillissement na verzet

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:4252](#) 30-06-2025

Faillissementsgijzeling verlengd wegens aanhoudende schending inlichtingenplicht door failliet

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:4141](#) 25-06-2025

Oplegging bestuursverbod

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:7237](#) 20-06-2025

Een bv die via een opheffing van het faillissement is ontbonden, maar toch weer herleeft. Met wenk

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:3706](#) 28-05-2025

Geen tekortkoming of onrechtmatig handelen door verzekeraars tegenover voormalig (indirect) bestuurder binnen het Heiploeg-concern bij onderhandelingen met de curatoren

RECHTSPRAAK

Rechtbank vernietigt tegen wil en dank faillissement na verzet

Omdat de vordering van de aanvrager is voldaan, vernietigt de rechtbank na verzet het faillissement van een vennootschap. De rechtbank overweegt dat dit in strijd is met de belangen van de gezamenlijke schuldeisers en de maatschappelijke belangen, maar op basis van rechtspraak van de Hoge Raad ziet de rechtbank geen ruimte voor een andere beslissing.

Een failliet verklaarde vennootschap heeft verzet ingesteld tegen het faillissementsvonnis. Met de aanvrager van het faillissement is een betalingsregeling getroffen die is nagekomen, waarmee de vordering van de aanvrager is voldaan. De rechtbank oordeelt dat het faillissement daarom moet worden vernietigd. De rechtbank overweegt daarbij dat dit nadelige gevolgen heeft voor een aanzienlijk aantal schuldeisers. Ook kan de curator zijn fraudesignalerende taak niet goed uitoefenen. In aanloop naar de faillietverklaring ontving de heer A, de partner van de statutair bestuurder, namelijk een bedrag van ongeveer € 290.000 na een aantal btw-teruggaven, terwijl tientallen schuldeisers onbetaald zijn gelaten. De rechtbank overweegt dat niet eens zekerheid is gesteld voor de kosten van de curator en dat de belangen van de gezamenlijke schuldeisers en de maatschappelijke belangen bij instandhouding van het faillissement groot zijn. Omdat hiermee als gevolg van de uitspraak van de Hoge Raad van 5 juni 2015 (ECLI:NL:HR:2015:1473) geen rekening kan worden gehouden, vernietigt de rechtbank het faillissement. De faillissementskosten worden ten laste van de schuldenaar gebracht.

H.J. de Kloe, juli 2025

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 08-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:3309

Zaaknummer: C/16/25/296 F

Rechters: P.J. Neijt

Advocaten: D.A. van Poorten en E. van der Maal

Wetsartikelen: 8 lid 2 Fw

RECHTSPRAAK

Oplegging bestuursverbod

De rechtbank legt bij verstek een bestuursverbod op voor de duur van vijf jaar.

Een curator in het faillissement vordert de twee bestuurders te veroordelen tot betaling van het boedeltekort. Ook vordert de curator oplegging van een bestuursverbod voor de duur van vijf jaar. De rechtbank wijst de vorderingen toe. De bestuurders worden ook veroordeeld tot betaling van een voorschot op het boedeltekort van € 21.629,23.

H.J. de Kloe, juli 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 25-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:4141

Zaaknummer: C/08/333356 / HA ZA 25-161

Rechters: A.M. van Diggele

Advocaten: Advocaat H. Boven

Wetsartikelen: 2:248 BW en 106a Fw

RECHTSPRAAK

Faillissementsgijzeling verlengd wegens aanhoudende schending inlichtingenplicht door failliet

De schuldenaar voldoet nog steeds niet aan de wettelijke informatieplicht richting de curator. De gronden voor zijn inbewaringstelling zijn daarom nog steeds aanwezig. De rechtbank oordeelt dat de gijzeling ook met de verlenging proportioneel is.

De rechtbank Overijssel heeft voor de derde keer de faillissementsgijzeling van een voormalig ondernemer verlengd, omdat hij nog steeds niet volledig voldoet aan zijn wettelijke informatieplicht krachtens artikel 105 Fw richting de curator. De curator had de verlenging gevraagd omdat belangrijke stukken, zoals inkoopfacturen na faillissementsdatum, een overzicht van de nalatenschap van de moeder, en inzicht in inkomsten uit onder meer PayPal en gokplatforms, nog steeds ontbreken.

De rechtbank stelt vast dat de failliet nog steeds niet voldoet aan zijn wettelijke informatieplicht richting de curator, hoewel hij daartoe wel in staat wordt geacht. Daarom zijn de gronden voor zijn bewaring nog steeds aanwezig. Vervolgens weegt de rechtbank het recht op vrijheid van de failliet af tegen het belang van de boedel bij het verkrijgen van volledige informatie. De rechtbank vindt dat de gijzeling, gezien de huidige situatie, nog steeds proportioneel is. De druk van de bewaring heeft immers al enig effect gehad, maar een groot deel van de gevraagde informatie ontbreekt nog steeds. Omdat de rechtbank er geen vertrouwen in heeft dat de failliet in vrijheid alsnog vrijwillig de ontbrekende informatie zal aanleveren, wordt de bewaring met dertig dagen verlengd. Ook het feit dat de curator nog niet alle digitale informatie heeft kunnen controleren, is reden om de gijzeling voort te zetten. De rechtbank benadrukt dat de curator voortvarend moet handelen om de duur van de bewaring zo kort mogelijk te houden, bijvoorbeeld door snel afspraken te maken over het veiligstellen van digitale gegevens, zodat de gijzeling niet langer duurt dan strikt noodzakelijk.

De kern van de uitspraak is de afweging tussen het recht op vrijheid van de failliet en het belang van de boedel bij volledige informatie. Uiteindelijk prevaleerde in deze zaak het belang van de boedel boven het belang van de failliet bij onmiddellijke invrijheidstelling, en wordt de

gijzeling met dertig dagen verlengd.

C.M.A. Knoben, juli 2025

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 30-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:4252

Zaaknummer: 334811 FT RK 25/335

Rechters: A.H. Margadant, A.E. Zweers en W.W. van Tol

Wetsartikelen: 87 Fw

RECHTSPRAAK

Inbewaringstelling wegens schending inlichtingenplicht

Handhaving inbewaringstelling in hoger beroep omdat de inlichtingenplicht nog steeds onvoldoende wordt nageleefd. Niet noodzakelijk is dat een inbewaringstelling wordt voorafgegaan door een verhoor.

Op 3 juni 2025 heeft het Hof Den Haag zich gebogen over een verzoek tot opheffing dan wel schorsing van een bevel tot inbewaringstelling.

Verzoeker is in 2018 failliet verklaard. Op 3 maart 2025 is hij op grond van artikel 87 Fw in bewaring gesteld vanwege het onvoldoende verlenen van medewerking aan de curator. Vervolgens heeft verzoeker een verzoek tot opheffing of schorsing van de inbewaringstelling ingediend. Op 4 april 2025 heeft de rechtbank het bevel tot inbewaringstelling onder voorwaarden geschorst voor de duur van twee maanden.

In hoger beroep oordeelt het hof dat verzoeker nog steeds niet voldoende voldoet aan zijn verplichtingen uit hoofde van de in artikel 105 Fw neergelegde inlichtingenplicht. Deze houdt in dat verzoeker verplicht is om de curator alle inlichtingen te verschaffen die de curator nodig heeft voor een goede afwikkeling van het faillissement. Verzoeker moet de curator gevraagd en ongevraagd informeren over feiten en omstandigheden waarvan hij weet of behoort te weten dat deze voor de omvang, het beheer of de vereffening van de boedel van belang zijn. Meer in het bijzonder moet verzoeker opgave doen van al zijn bronnen van inkomsten en alle activa in zowel het binnen- als buitenland. Hierbij mag verzoeker er niet van uitgaan dat de curator hem op zijn woord gelooft, maar zal hij zijn informatie - op overzichtelijke wijze - met schriftelijke stukken moeten onderbouwen.

Hoewel verzoeker wel wat stukken heeft overgelegd en nadere informatie heeft verstrekt, blijft essentieel inzicht ontbreken in zijn economische belangen bij diverse (buitenlandse) vennootschappen. De curator heeft concrete aanwijzingen van onvolledige of tegenstrijdige informatie, onder meer omtrent de nalatenschap van de vader van verzoeker en belangen in buitenlandse holdings.

Volgens het hof is de inbewaringstelling een zwaar, maar noodzakelijk middel om verzoeker tot medewerking te dwingen. Aan de vereisten van proportionaliteit en subsidiariteit is voldaan: minder ingrijpende middelen bleken ontoereikend. Niet vereist is dat verzoeker voorafgaand aan de maatregel wordt gehoord.

De eerdere schorsing van de inbewaringstelling verandert daar niets aan; ook tijdens de schorsing moeten de gronden voor inbewaringstelling aanwezig blijven. Het hof benadrukt bovendien dat schorsing en opheffing binnen de Faillissementswet ruimte laten voor een belangenafweging met het EVRM in gedachten.

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank Den Haag van 27 maart 2025. Het bevel tot inbewaringstelling van verzoeker blijft van kracht, zij het onder de eerder gestelde voorwaarden geschorst vanaf 4 april 2025 voor twee maanden.

K.C.S. Meekes, juli 2025

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 03-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:1212

Zaaknummer: 200.353.075/01

Rechters: H.J. van Harten, J.M. van der Klooster en A.J. Swelheim

Advocaten: R.P.C. van de Ven

Wetsartikelen: 87 Fw

RECHTSPRAAK

Geen tekortkoming of onrechtmatig handelen door verzekeraars tegenover voormalig (indirect) bestuurder binnen het Heiploeg-concern bij onderhandelingen met de curatoren

De rechtbank oordeelt dat de verzekeraars niet tekort zijn geschoten in hun zorgplicht tegenover de voormalig bestuurder. Mede gelet op de aard van de verzekering had de bestuurder c.q. eiser als verzekerde zich moeten melden bij de verzekeraars, zodat hij aanspraak kon maken op de dekking en hij diende zich – als hij mee wilde doen aan de schikkingsonderhandelingen met de curatoren – actief op te stellen.

In deze zaak heeft de rechtbank Amsterdam geoordeeld over een geschil tussen enerzijds de eiser, een voormalig bestuurder en medeaandeelhouder binnen het Heiploeg-concern, en anderzijds de verzekeraars (Chubb European Group SE en Allianz Global Corporate & Speciality SE), waarbij een bestuurders- en commissarissen aansprakelijkheidsverzekering voor Heiploeg Holding B.V. was afgesloten.

Op 27 mei 2014 hebben de curatoren in het faillissement van de Heiploeg-vennootschappen ('de curatoren') aan de bestuurder een brief gestuurd waarin staat dat zij voornemens zijn hem hoofdelijk aansprakelijk te stellen in verband met zijn betrokkenheid als voormalig bestuurder van gefailleerde Heiploeg-vennootschappen bij handelen in strijd met mededingingsregels. Deze handelwijze heeft geleid tot de omvangrijke boete van de Europese Commissie van in totaal € 27 miljoen, met als gevolg het faillissement van de Heiploeg-vennootschappen en benadeling van de gezamenlijke schuldeisers.

Pas in 2019 heeft de bestuurder aanspraak gemaakt op de bestuurders- en commissarissenverzekering, nadat de curatoren hem in rechte hebben betrokken. Andere bestuurders schikten eerder met de curatoren voor € 3 miljoen, waarvan in totaal € 1,5 miljoen aan de schikking werd bijgedragen door de verzekeraars.

In de procedure tussen de bestuurder en de curatoren heeft de rechtbank op 23 september 2020 geoordeeld dat de bestuurder zijn taak als bestuurder van Heiploeg onbehoorlijk heeft vervuld (artikel 2:9 BW) en aansprakelijk is voor de daardoor veroorzaakte schade. Het gerechtshof heeft dit oordeel in hoger beroep bevestigd en de bestuurder veroordeeld tot betaling van ruim € 13 miljoen, vermeerderd met rente. Een schikking tussen de bestuurder en de curatoren kwam tijdens het hoger beroep niet tot stand. Na het arrest zocht de bestuurder opnieuw contact met verzekeraars, die € 160.000 wilden bijdragen aan een eventuele schikking. De bestuurder vond dat onvoldoende en trof op 23 mei 2023 zelf een schikking met de curatoren voor € 9 miljoen.

In deze procedure vordert de bestuurder schadevergoeding van de verzekeraars, stellende dat zij tekortgeschoten zijn in hun zorgplicht door hem onvoldoende te informeren, te betrekken en te waarschuwen. Ook verwijt de bestuurder de verzekeraars het niet tijdig kenbaar maken van een dekkingstandpunt en het niet vergoeden van de verdedigingskosten van de bestuurder. In de kern komen de verwijten die de bestuurder de verzekeraars maakt erop neer dat zij hem ten onrechte niet hebben betrokken bij de onderhandelingen die zij namens de andere Heiploeg-bestuurders en -commissarissen met de curatoren hebben gevoerd en die tot de eerste en tweede vaststellingsovereenkomst hebben geleid. In zijn visie hebben verzekeraars hem onvoldoende geïnformeerd over het bestaan van de verzekering en de lopende onderhandelingen met de curatoren, hebben zij zijn belangen daarbij onvoldoende meegewogen en hem niet gewaarschuwd voor de risico's die hij liep als hij geen beroep op de verzekering zou doen en niet zou schikken met de curatoren.

Naar het oordeel van de rechtbank zijn de verzekeraars niet tekortgeschoten in de nakoming van hun verplichtingen uit de verzekering. Evenmin is sprake van onrechtmatig handelen jegens de bestuurder, die daarom geen recht heeft op schadevergoeding. Heiploeg Holding B.V. had sinds 2009 een bestuurders- en commissarissen aansprakelijkheidsverzekering afgesloten, maar de namen van mogelijke verzekerden stonden niet automatisch op de polis. Dat verzekeraars in 2014 een melding van andere verzekerden ontvingen, verplichtte hen niet om toen al actief de bestuurder te benaderen. De bestuurder, die toen al tien jaar geen bestuurder meer was, droeg zelf de verantwoordelijkheid om na te gaan of hij verzekerd was en had sinds het moment van aansprakelijkstelling in 2014 juridische bijstand om dit te onderzoeken.

De bestuurder heeft na zijn aansprakelijkstelling een afwachtende houding aangenomen en geen initiatieven genomen om zich te mengen in de schikkingsonderhandelingen met de curatoren, terwijl hij daarvan wel op de hoogte was. De verzekeraars hoefden daarom niet meer te doen om de bestuurder erbij te betrekken. Bovendien hebben de verzekeraars meerdere pogingen gedaan om de bestuurder op de hoogte te stellen van zijn mogelijke

dekking en om hem bij een regeling te betrekken. Het feit dat de verzekeraars op een later moment op grond van polisvoorwaarden dekking hebben geweigerd doet daar niets aan af.

Het lag op de weg van de bestuurder om zich tijdig bij de verzekeraars te melden en actief op te treden als hij dekking wenste of wilde onderhandelen. Bovendien hebben de verzekeraars tijdig een dekkingstandpunt ingenomen; een eerdere beslissing was niet verplicht gezien het uitblijven van een melding door de bestuurder.

Omdat de verzekeraars niet tekortgeschoten zijn in hun zorgplicht en zich ook na het innemen van het dekkingstandpunt bereid toonden tot overleg en schikkingspogingen, zijn zij niet gehouden tot vergoeding van de verdedigingskosten van de bestuurder, temeer omdat daarvoor geen voorafgaande schriftelijke toestemming is gegeven zoals vereist in de polisvoorwaarden.

Het beroep van de bestuurder op onrechtmatig handelen en op de aanvullende werking van de redelijkheid en billijkheid faalt eveneens, omdat hij niet heeft toegelicht waarom het handelen van de verzekeraars onrechtmatig zou zijn of waarom zij meer hadden moeten doen dan zij gedaan hebben.

E. Ayerdem, juli 2025

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 28-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:3706

Zaaknummer: C/13/755856 / HA ZA 24-957

Rechters: S.P. Pompe, M. Singeling en G.H. Marcus

Advocaten: P.P.R. Hoekstra en A. Hendriksen

Wetsartikelen: 3 Rome I-Verordening en 4 lid 1 Rome II-Verordening

RECHTSPRAAK

Rechtbank heeft zich ten onrechte onbevoegd verklaard bij WSNP-verzoek

Het Hof Amsterdam vernietigt een vonnis waarin de rechtbank Amsterdam zich onbevoegd had verklaard om het verzoek van appellant tot opheffing van zijn faillissement en toelating tot de wettelijke schuldsaneringsregeling (WSNP) te behandelen. Volgens de rechtbank zou appellant geen woonplaats in Nederland hebben. Appellant komt hiertegen in hoger beroep.

Appellant stelt in hoger beroep dat hij wel degelijk in Nederland woont: hij is ingeschreven op een Nederlands adres, verblijft daar het merendeel van de maand, heeft een Nederlandse zorgverzekering en huisarts, werkt grotendeels vanuit Schiphol en doet in Nederland aangifte inkomstenbelasting. Dat zijn echtgenote en kinderen in een ander land wonen, doet daar niet aan af. De curator bevestigt deze feiten en ondersteunt het verzoek.

Het hof acht op basis van de overgelegde stukken en verklaringen voldoende aannemelijk dat de woonplaats van appellant in Nederland ligt. Daarmee heeft hij woonplaats in Nederland in de zin van artikel 1:10 BW, zodat de rechtbank Amsterdam bevoegd is op grond van artikel 15b jo. artikel 284 lid 2 jo. artikel 2 Fw.

De rechtbank heeft zich derhalve ten onrechte onbevoegd verklaard. Het hof verwijst de zaak terug naar de rechtbank ter verdere behandeling en beslissing.

N. Gamliël, juli 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1759

Zaaknummer: 200.354.864

Rechters: M.L.D. Akkaya en R.J.Q. Klomp

Advocaten: H. Reitsma

Wetsartikelen: 2 Fw en 1:10 lid 1

RECHTSPRAAK

Een bv die via een opheffing van het faillissement is ontbonden, maar toch weer herleeft. Met wenk

In casu betreft het een bv, waarvan het faillissement is opgeheven wegens gebrek aan baten. De bv is hierdoor ontbonden. De voormalig bestuurder verzoekt de rechtbank de bv op grond van artikel 2:23c lid 1 BW te laten herleven.

In casu verzoekt de voormalige bestuurder van Woonhotel Rotterdam B.V. ('de bv') heropening van de vereffening van de bv op grond van artikel 2:23c lid 1 BW. De bv is door opheffing van het faillissement ontbonden. De voormalige bestuurder is echter van mening dat de bv een potentiële vordering tot schadevergoeding op Stichting Woonstad en Stichting Woonbron ('de stichtingen') heeft. Deze vordering zou volgens de verzoeker bestaan nu de stichtingen jegens de bv onrechtmatig gehandeld zouden hebben door de tussen partijen overeengekomen concessieovereenkomst te ontbinden en het faillissement van de bv aan te vragen, terwijl sprake was van overmacht en in die situatie een geschillenregeling moest worden toegepast. Tot nakoming van deze geschillenregeling waren de stichtingen ook in kort geding veroordeeld. De vordering is tijdens het faillissement door de curator om hem moverende redenen niet opgepakt, terwijl de voormalig bestuurder deze alsnog wil instellen.

Voor toewijzing van een verzoek op grond van artikel 2:23c lid 1 BW is vereist dat na het tijdstip waarop de bv is opgehouden te bestaan nog een schuldeiser of gerechtigde tot het saldo opkomt óf van het bestaan van een bate blijkt. In casu zou de bate (in dit geval een potentiële bate) worden gevormd door de potentiële vordering tot schadevergoeding op de stichtingen. Aan het bestaan van een 'potentiële' bate horen volgens de rechtbank geen hoge eisen te worden gesteld, zeker wanneer het, zoals in casu, gaat om een gestelde vordering op een derde partij. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de vordering op de stichtingen voldoende aannemelijk is geworden als bate om een heropening van de vereffening van de bv te rechtvaardigen. De rechtbank geeft daarbij aan dat de verdere inhoudelijke discussie over de vordering en ook over de vraag of deze mogelijk is verjaard, een discussie is voor een eventuele bodemprocedure.

De rechtbank heeft verzoeker wel nog verzocht toe te lichten waarom de vordering die de bv meent te hebben, kwalificeert als een 'nieuwe' bate. De rechtbank licht de gedachte achter deze vraag niet toe, maar dit heeft alles te maken met de heersende leer in de praktijk, op grond waarvan een ontbonden vennootschap is blijven voortbestaan ter vereffening van haar vermogen wanneer ten tijde van ontbinding nog een bate bestond, vergelijk artikel 2:19 lid 5 BW. Wanneer een vennootschap is ontbonden en blijkt dat er toch nog een bate bestaat, dan ontstaat er frictie tussen artikel 2:19 lid 5 BW en artikel 2:23c lid 1 BW voor de vraag wat er alsdan dient te gebeuren met de ontbonden vennootschap, zodat de bate alsnog kan worden vereffend. Volgens artikel 2:19 lid 5 BW is de vennootschap nooit opgehouden te bestaan, nu de vennootschap nog voortbestaat ter vereffening van haar vermogen. Artikel 2:23c lid 1 BW is nu juist de wettelijke bepaling op grond waarvan ontbonden vennootschappen op verzoek kunnen herleven wanneer sprake is van een bate. De frictie tussen artikel 2:19 lid 5 BW en artikel 2:23c lid 1 BW komt in de praktijk meestal voor in andersoortige gevallen dan onderhavige casus. Meestal speelt dit vraagstuk namelijk wanneer een vennootschap is verdwenen via een turboliquidatie ex artikel 2:19 lid 4 BW. De heersende opvatting in dergelijke gevallen is dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen een tweetal situaties. De eerste situatie is die waarin de vennootschap is verdwenen via een turboliquidatie, terwijl er ten tijde van ontbinding nog een bate bestond. Alsdan is de heersende opvatting dat de vennootschap op grond van artikel 2:19 lid 5 BW is blijven voortbestaan (zie bijvoorbeeld: Hof 's-Gravenhage 4 juni 2019, *JOR* 2019/245, m.nt. S. Renssen; Hof Amsterdam 3 november 2020, *JOR* 2022/14, m.nt. S. Renssen). Een verzoek tot heropening van de vereffening op grond van artikel 2:23c lid 1 BW is alsdan niet op zijn plaats en wordt in de meeste gevallen ook afgewezen door rechtbanken (zie bijvoorbeeld: Rb. Noord-Holland 22 september 2023, *ECLI:NL:RBNHO:2023:9594*; Rb. Noord-Holland 9 februari 2024, *ECLI:NL:RBNHO:2024:5068*; Rb. Noord-Holland 1 mei 2025, *ECLI:NL:RBNHO:2025:4938*).

In casu doet zich een specifiek geval voor: de bv is ontbonden als gevolg van de opheffing van het faillissement. Artikel 2:19 lid 1 sub c BW bepaalt dat een rechtspersoon wordt ontbonden na faillietverklaring door hetzij opheffing van het faillissement wegens de toestand van de boedel, hetzij door insolventie. De potentiële bate wordt gevormd door een potentiële vordering tot schadevergoeding van de bv op de stichtingen. De voormalig bestuurder van de bv heeft in reactie op de vraag van de rechtbank – of de vordering kwalificeert als een 'nieuwe' bate – gesteld dat hij de omstandigheden van de zaak heeft aangekaart bij de curator van de bv, en hem uitdrukkelijk heeft verzocht om juridische stappen te ondernemen. De curator heeft destijds niets met de feiten gedaan. De voormalig bestuurder meent dat de handelwijze van de curator de heropening van de vereffening niet in de weg staat en verwijst daarvoor naar jurisprudentie, waaruit volgt dat het begrip 'bate' ruim dient te worden uitgelegd (A-G Bakels

bij HR 2 oktober 1998, *NJ* 1999, 194; A-G Timmerman bij HR 26 maart 2004, *JOR* 2004/127).

De rechtbank verwijst het verzoek toe en heropent de vereffening van de bv. De rechtbank is het met verzoeker eens dat aan de woorden 'van het bestaan van een bate blijkt' in artikel 2:23c lid 1 BW een ruime uitleg dient te worden gegeven en dat dit betekent dat hier ook sprake van kan zijn als de curator tijdens de afwikkeling van het faillissement op de hoogte was van deze omstandigheden, maar hier niets mee heeft gedaan. Dit maakt dat de rechtbank de potentiële vordering op de stichtingen aanmerkt als een nieuwe bate in de zin van artikel 2:23c lid 1 BW.

Wenk

Strikt genomen is de potentiële vordering natuurlijk geen 'nieuwe' bate. De potentiële vordering bestond al tijdens het faillissement, en dus nog voor de ontbinding van de bv op grond van artikel 2:19 lid 1 sub c BW. De rechtspraak hierboven genoemd daarop toepassende, lijkt de conclusie te moeten zijn dat de bv ondanks het opheffen van het faillissement en ondanks de daarop volgende ontbinding, niet is opgehouden te bestaan ex artikel 2:19 lid 5 BW: de bv is blijven voortbestaan ter afwikkeling van haar vermogen, bestaande uit een potentiële bate, namelijk de potentiële vordering op de stichtingen. In plaats van (toewijzing van) het verzoek ex artikel 2:23c lid 1 BW, had het dus meer voor de hand gelegen om een verklaring voor recht te verzoeken dat de bv is blijven voortbestaan. Dat voelt in deze situatie vreemd; de vennootschap is immers failliet verklaard, het faillissement is opgeheven en de vennootschap is vervolgens ontbonden. Dat lijkt allemaal erg definitief. Is het erg dat de rechtbank het verzoek ex artikel 2:23c lid 1 BW heeft toegewezen? Dat denk ik niet. Wanneer een verklaring voor recht was verzocht, was ook het gewenste effect bereikt. Wanneer artikel 2:19 lid 5 BW had geprevaleerd boven artikel 2:23c lid 1 BW, dan was de bv wel in bredere zin 'weer aan het bestaan'. Herleving ex artikel 2:23c lid 1 BW ziet slechts op de vereffening van de nog bestaande bate. Wanneer artikel 2:19 lid 5 BW zou worden toegepast, dan heeft de bv überhaupt nooit opgehouden te bestaan en dan zal deze, na afwikkeling van de eventuele procedures jegens de stichtingen en een eventuele vereffening van de daaruit ontstane bate, alsnog ophouden te bestaan. Hoe het ook zij, de bv is herleefd ter vereffening van haar vermogen. Een bodemprocedure zal moeten uitwijzen of er ook daadwerkelijk nog vermogen is in de zin van de potentiële vordering op de stichtingen.

S. Renssen, juli 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 20-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:7237

Zaaknummer: C/10/693265 / HA RK 25-78

Rechters: N. Doorduijn

Advocaten: G.F. van den Ende

Wetsartikelen: 2:23c BW